

Tankar af Plinius.

Den frifkostiga upmuntras säkert af dens årkänsla, som årenjutit hans välgärningar; men skulle han förda otacksamheten til sin belöning, så blir han ännu mera aktad och mera stor.

Den är lycklig, som kan alt hwad han wil, men den är en Gud, som blott wil hwad han kan.

Hjiden af all lycka är, at som wärdig hafwa förtjent den.

Swär och en menniska kan bedraga och blifwa bedragen: men ingen har narrat hela werlden, och hela werlden har narrat ingen.

En Furste kan hatas af någon, utan at han hatar någon; men han kan aldrig älskas af någon, utan at han älskar tillbaka.

Kungörelse.

Af Protocoller hållne i Kongl. Maj:ts Justitie-Revision, och insäde Hans Kongl. Maj:ts rörande Proceffen emellan Öfwersten Gerner och Major Lund, finnes ännu Exemplar i Schildts Contoir, för 3 f. — Derstädes finnes nyss utkomne ytterligare Handlingar rörande Plomgrenske Concurs-saken, innehållande 2:ne af Creditorerne til Kongl. Maj:ts ingifne Memorialer, samt Hr. Generalen Gref Fr. Horns, Ceremonie-Mäst. Hr. v. Plommenfels och Åkeför Weltzins Swär derpå, häft. å 5 f.

Prenumerations-Sedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd. Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir wid Ribbarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r.

N:o 19 utgifwes nästa Måndag den 21 Maji.

Stockholm, Tryckt i Bumbliniska Tryckeriet, 1781.

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 19.

Stockholm, den 21 Majs, 1781.

Det är sällsynt, at man i tal handterar Könet med den rättwisa och med den aktning et så wacker ämne fordrar; man säger antingen för mycket eller för litet; man berömmar intet nog den älsfwärda Flickan och den dygdiga hustrun, och man förtalar intet nog den Flickan eller hustrun, som är utan all slags dygd; — Om en trumpen Philosoph sagt, at Könet war Naturens wackeraste misstag, så hafwa de nymodigaste och glättigaste sagt, at det är et Naturens mästestycke; hwilken skal man wäl tro? Men at Pope har orätt, som beskyllet sina Milady och sina Miss för ingen Caractere, som påstår, at hela skilnaden består i blonde eller brune, ung eller gammal, tjock eller smal, låra följande originela bref bewisa; de äro båda adresserade ifrån förnåmde Fruar til sina Männer, och man lär intet misstaga sig, at den första war öm, dygdig och litet gammalmodig, då den andra hade nycker, war stolt och utan minsta principer om sina plikter, hwarken som hustru eller menniska.

Min Serre och Man!

Efter din wisja reste jag hela natten, och kom änteligen fram hit i dag wid middagstiden; jag befalte Kutsken födra helt långsamt, ty min Jungfrublef litet sjuk i wagnen, och desutom denna årstiden äro skjutshästarne allt för magra; — Ehurn jag är sömnig, trött och hungrig, så försummar jag wist intet, min söta Man, at låta dig weta, det jag fant wåra barn friska och muntra, samt at allt war ordentligt på Gården; Fogden tycks wara en bekedlig och slitig Karl, och emot wår nya Hushälleska lär wara ingen ting at påminna; jag hörde straxt efter dina
Böna

Wönder och Torpare, som du bad mig, huru de mädde, och krasla de sig nog fram, fast brödkakan Gud nås! kan hänga högt; — Farväl, min bästa Man, så länge; jag går nu til bordet och sedan til sängen, efter jag fått höra at Posten ej går för än i morgon aften härifrån, då jag nog hinner sluta brefwet.

Söta du, jag lät straxt i går säja til igenom Fogden, at de som på Godset hade Fråsan, skulle efter din uttryckeliga befallning få Medicamentur ur vårt Res-Apothek; du kan aldrig tro hwad dessa stackare tackade dig; jag wägdde sielf af pulsvorena och räknade Fråss-dropparna i deras Koppar och Flaskor. Ack! hwad det goda Landt-folket ömar mig! och hwad jag skattar mig lycklig, om jag kan lindra deras plågor. — Min söta, min bästa Man! du tager wäl intet illa up, at jag befalte Fogden ge de måst nödlidande Torpare en tunna Någ hwar, som et lån, tills de få skära i höst; — Om du skulle banna mig, som gjorde detta på eget bewåg, wore synd ::: Dock nej, det är du sielf, som lart mig ha medlidande för min fattiga Nasta; jag war ännu så godt som barn, då jag blef förläswad med dig, och det intryck du då gaf mit hjerta, det har det behållit. — Du får jag berättat dig, at Kyrrherrn kom hit i dag til mig, och har han för otta dar åter examinerat Carl Axel; han berömdde Unga Barons framsteg i Studierna, och trodde, at han nu borde lemnas åt sig sielf, utan Informator; om du också påminner dig, min bästa Wän! så är wår Son snart sutton år gammal, och torde wäl bli tid, at låta inskrifwa honom som Volontair wid något Regemente, efter han ändå har lust för Militiakren, då han så småningom kan börja at lära sig det handverket; han har tid nog at bli Officer; dock gör min Man, som han behagar; jag mins mig låst, at en Gref Levenhaupt blef en af Carl den XII:s käckaste Generaler, ehuru han war af denna tidens Gubbar, för än han blef Officer. — Eva Beata låter jag nu hjelpa mig i Hushället, dock får hon ej derföre försumma sit Claver, sin Fransyska och sin Lång-Catches. — Min goda Man! skrif mig nu hwar enda postdag til, och sägna mig dermed at du mår wäl, samt så snart din tjenst nånsin tillåter, skynda dig hem til din hustru och dina barn, som hålsa dig så mycket ::: a propos, har du intet redan köpt det Sidentyget, så lät wara; ty Slickorna, så länge de äro i Barnkammarn, kunna nog slita Bomulls-tyger eller fina Lärster; men köp hem med dig några vackra moraliska Böcker på Swen-

Pa eller Fransyska, och framför alt pränumerera på Sedolärande Be-
traktelser för hvarje dag i året, i Upsoftrings- Sällskapets Boklåda. —
Förwål söta du; glöm ej din trognaste hustru.

Kom för all ting snart hem.

Mon cher — efter jag har intet at göra, och intet wet hwad jag skal
göra, så nödgas jag skrifwa dig til; jag är perswaderad at du ej wän-
tat dig denna atrappen, också är jag excylerad — Mon cher hör gron-
deras, som intet brukade flera motiver at behålla mig i Stockholm öf-
wer Campementet; jag som blef så fäiterad och adorerad; jag som en-
dast är sex månaders gammal Fru; — Imaginera dig min ewiga leds-
nad, quelle horreur! at se Herrskaper komma hit en visite blott med
två par hästar utan Spanridare, och göra sig aurer; tala om sin famil-
le och gnola några tirader ur Alceste, dem de rådbråka igenom sin Pro-
vincial accent, höra Ridarkherr-Frum tala om nya Altarklädet, och at se
den ena af mina beskedliga Laquejer (den där unga och wackra) ligga
hand-fallen, sedan har fallit och stött sig i mina trappor; menskligheten
fordrar ju at du straxt skickar hit en Fältskär, ty om något kommer wid
honom, så är jag strandsatt; detta befäller jag dig; äfwen skicka med
samma expres ner mina joweler, som jag pantsatte til wår första dine
wi gaf efter brölloppet, och hwilka jag kan tänka du löste tillbaka så
snart dit Qwarral föll ut. För öfrigt, Mon cher, får jag yppa för
dig, at jag avancerar i min grossesse; jag påminner dig ännu en gång
at du straxt engagerar Öfwersten ** min goda wän, at ge honom en
Qwartermästare-Sullmagt, och den några år antedaterad, så at jag des
för kan få poiken til folk : : : fast det är sant : : : jag kan ju få en
faulle couche, ja, det är äfwen möjligt at jag får en dotter : : : en lex
eis Monsieur Commang ce tirer? ja, det kan bli din omsorg; dersöre
har jag gift mig, at jag skulle slippa alt bryderi. — Hör på, jag wet
intet om det Meriterar at berätta, det mina Gråsse-bönder ej betalt
skatten för i år, utan har jag befalt Inspektoren pantsa ut deras Krea-
tur och Kläder, ty fattigdomen, den de förebära, är endast et förwaderi;
Så länge man med Sanningens bränmärke så tecknen desse
: : : Quelle joli pensé! skicka mig Dagligt Allehanda, jag är
entusiasmerad; — Är det så, at du nödwändigst behöfwer resa hit, så
wst

vil jag wäl intet neka dig det, men kom ihog, at det kostar mycket at
 lefwa för oss båda, och at wi då äro obligerade föra en Train, som du
 allena slipper; utan hushålla nu noga för dig sjelf, och spar ihop pån-
 gar, så at jag wid min ankomst til Stockholm emot hösten kan bo båt-
 tre ån förut, och ha mera utrymme för främmande på min sida; andra
 och tredje Wåningen behöfwer jag för mig, då du allena skal få behåll-
 la Winds-Kamrarna; — är icke du nöjd med Hennes Måds arrange-
 ment? Glöm ej at Doctorn kommer; Adieu Mon cher —

N. S. Som jag intet warit här längre än sex wckor, så har
 jag ännu ej haft tid at fråga efter inra hushället; någon sade för mig,
 at Bagarstugan brann up här om natten, men jag glömde at ta wida-
 re conuällans deraf; — Bagarstuga, que vô dire là?

Epigramme.

Den sköna skild af Favoriter,
 Bäst liknas wid et Lotteri,
 Hvars Dragnings-Lista wisar nifer,
 Med enkla utdrag deruti.

Kungörelse.

Prenumerations- Sedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd.
 Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hvars Contoir
 wid Riddarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r:st.

N:o 20 utgifwes nästa Onsdag den 23 Maji.

Stockholm, Tryckt i Humbliniska Tryckeriet, 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 20.

Stockholm, den 23 Maji, 1781.

Öfwer wår Anacreons Tysthet (*).

Sörj, Bacchi Sällskap! söri en Hjelte,
Som Kärleks-Guden nederlagt;
Han war för swag at spänna bälte
Emot en högre Guda-magt —
Förkrofa nu den Biskoffs Kalken,
Som tömdes ut i sjolleri!
Se! Hymen, denne lille skalken,
Som qwäst hans muntra Poesi.
Du Movitz! som han sunnit wärdig
At blanda i sin wäta säng,
Du synes uti fyllan färdig,
At gråta strömmar denna gång;
Jag ser du med et Krus i handen,
Wil dränka denna din förtret;
Jag ser du slita wil de banden,
Som Hymen lagt på wår Poet. . . .
Du ifras Movitz! för den ära,
At få behålla wår Homere;
Men hör man up at dig bestwära,
Jag tror han aldrig rimmar mer;
Stå i och bdrja åter supa,
At dränka saknan af en wån;
Ty eljest kan din torra strupa
Af sådan oro gro igen.

(* Insändt.

Apollo sjelf, hvars fina öra
 Blef retad af hans Luras Klang,
 Är ond at längre ej så höra
 En Virtuos af denna rang, —
 Nu får han endast Åstrid värda,
 Och lefwa mykter, säll och glad,
 Nu får han utan afund skörda,
 De honom värpta lagerblad.

Dock återkom och fatta Tyrann,
 Anacreon! du glädjens vän!
 Sjung win och kärlek uti yran,
 Och roa bröderna igen!
 Må de en gång den nectar smaka,
 Som lagas af din wana hand;
 War alla nätter hos en maka;
 Men dagen war hos dem ibland.

Fri Öfversättning utur 9:de Cap. af Ciceros 2:dra Bok om
 Pliktterna (*).

Den fullkomliga och högsta Yran består af tre ting: om Allmänheten
 älskar: om hon fattar förtroende: om hon med en slags förundran
 håller oss wärdiga heder. Men korteligen och enfaldigt at tala om desse
 egenskaper, så äro deras grundorsaker af lika halt hos Allmänheten, som
 hos enskilda. Det gifwes också en annan wäg at vinna Allmänhetens
 sinnen och förtroende. Ibland desse tre omtalta, har Wälwillighet första
 rummet, som erhålles i synnerhet igenom wälgerningar; därnäst muntras
 wälwilligheten igenom en wälgörande hog, ännöfnt wälgerningar til af-
 wentyrs skulle uteläsa. Ty Allmänhetens kärlek liksom ifrigt röres
 och upeldas af sjelfwa mykter och goda tankan om Frikostighet, om Wäl-
 görande, om Rättrådighet, om Tro och Säkerhet, om alla de Dygder som
 bereda och utgöra saktmodiga samt anständiga Seder.

Emedan sjelfwa Naturen och Skapnaden af det wi falla anständigt
 och hederligt, hwilket liksom uplyses af förenämde Dygder, beweker alle
 las sinnen; alt därfdöre twingas wi naturligen at älska dem, hwilka wi
 hålla

(*) Insändt.

hålla före åga sådane Dygder. Och desse äro de förnämste ordsakarne för at älska; det gifwas ock några andra af sänre slag. Eroherens jämna bibehållande befästes om wi högaktas dersöre, at wår förwårswade flokhet och försiktighet är ofsiljaktig med Rättrådighet.

En wi wårdera dem, som äro skarpsyntare än wi, samt öfwer oss i Förståndet, och hwilka, då faran är för dörren, utan willrådighet äro rådige at lyckeligen afhjelpa en widt utseende sak. Denna försiktigheten hålla menniskor för den nyttiga, den sanna. Men Ero och Redlighet emot rättrådige och trogna, det är, goda Menniskor, bör hållas så heligt, at minsta misstänka om flärd och oförrätt ej må hos dem upkomma. Det äro desse wi anförtro i synnerhet wår Wälsfärd, Egendom och Barn.

Fördensfull är Rättrådighet måst bidragande, ibland desse twenne medlen, at öfvertyga om Ero och Redlighet; hålft emedan Rättrådighet har nog anseende, utan flokhet; men deremot flokhet, ehuru fin och slug, utan Rättrådighet, galler mindre än intet, wid öfvertygande om Erohet och Ära.

Annonce.

Så mycket jag på ena sidan bör vara alla de Correspondenter förbunden, som behaga hedra mit Dagblad med insändande af deras Arbeten, så misshynt är jag på den andra, at ej kunna fullgöra allas åstundaa medelst införandet; blott Dagbladet Wälsignade Tryckfriheten förlorar derwid; då åter wår wälsignade Tryckfrihet winner, hwars bestånd beror på en obrottslig lydriad af de Kongliga Förordningarne, hwilka jag tillika med Boktryckaren följet såsom wåra ofwikeliga Ledstjerner; — Jag bör dock tillstå, at större delen af desse instickade papper kunna alt för wäl förenas med dem, men motsägas dock af andra skäl, som wore onödigt at göra begripeliga för dem, som ofta strödt eld, sanning och ordning i sina skrifter; men hwilka i mit tycke äro för mycket luttrade af den weritabla Engelska Salpeteren, och således för indigesta för wåra maggar; i allmänhet at säga, en utan namn, som skrifwer innom fyra wägar, har ingen ting emot sig, då en med eller utan namn, som låter trycka, har en hel hoyer, och i synnerhet Läsarens smak. At ej minsta misstag må existera, i fall Förälldrarne wilja wid devisens upwisande återta

ga

ga sina barn, så angifwer jag dem härigenom och det i den ordning de ankommit. — Gamla werlden, Fragment; Financen, här och där stiljattig ifrån Täckers; Sjeltarne, Dikt; Bewis af Clima-
tet, at de tjenligaste Exercer-månader tyckas wara December,
Januarius och Sebruarius; Heraldique och Theologie; Kalfwar-
ne, Elegie; Ara, Tro och Redlighet, Jabel; Formulair til Ed-
gång för dem som cederat bonis, i vers; Critiquer i Witterhet
af en Fiscal; Witterhets-Academiens i Peru Dom och Utslag
öfwer en Guldgrufwa; Dygdens och Ryskhetens Maximer, pra-
cticerade af en Opera-Mamsell; den sanna Aran, Jarce; Enthou-
siasten, på Fransyska. Jag tigger och önskar lifasullt, at (som hittills)
jag ej måtte sakna benägna biträden, utom hwilka mit Dagblad N:o
1 hade blifwit N:o 100; — Jag skal söka at förtjena dem igenom
ack-själser och et skyndsamt införande.

Utgifwaren.

Tänkar af gamla och nya Philosopher.

Ingen dödlig kan göra en mera himmelsk gerning än en Furste, som
ensam har i sit wäld at skapa lyckliga, at förekomma uselhet och es-
lände, at kufwa ödet, och ge menniskorna, sina likar, liksom en ny wa-
relse, så at om wår Rejsare rätt beräknar sin magt och sina wälger-
ningar, kan han aldrig taga så mycket af sit folk, som han icke kan
ge dem.

Kungörelse.

Prenumerations-Geblar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd.
Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir
wid Ribbarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r:sk.

N:o 11 utgifwes nästa Fredag den 25 Maji.

Stockholm, Tryckt i Kumblińska Tryckeriet, 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 21.

Stockholm, den 25 Maji, 1781.

Samtal
Emellan den Rika och den Fattiga.
Öfversättning (*).

Den Fattiga.

Ni är Rik, min Herre! och jag, jag är fattig; hos Er fins öfverflöd af alt; hos mig fattas det aldrandwändigaste; mina tre barn swälta; jag kan intet arbeta, emedan min högra hand är så godt som bordsdomnad af gickt; Ni är menniska, och jag är det äfwen; på så många skäl tigger jag Eder hjelp.

Den Rika.

Gud hjelpe dig; jag har ingen ting.

Den Fattiga.

At Gud måtte hjelpta mig! just dertfore har han låsit Er och flera bli rika, at de skulle birräda de arma: De rika böra utdela hans wälgärningar. . . . Ni har ingen ting at ge bort, säger Ni; altid har Ni något, som Ni kan umbära. I Guds namn, hwars godhet Ni lärver ärkänna, lifnen honom, och gör at jag med mina barn ej hungrar til döds.

Den Rika.

Hör hwad den skälmen är närwis! gå din wäg.

Den Fattiga.

Jag är ingen skälmen; jag är fattig, men dertfore kan jag wara lika ärlig; — Så länge jag nånsin funnat, har jag arbetat mig til södan; jag tigger nu dertfore, at jag intet wet något annat medel, at skaffa mig och mina barn bröd. Om jag wore en skälmen, begärte jag intet midt på husadagen; jag

(* Inskändt.

jag väntade til nödfret, och med pistolen på bröstet kanske trugade af Eder seghet, det Eder wälwilja nekar mig. Ni kallat mig skäl, och utan twifwel finnes äfwen sådana ibland dem, som Usligheten angriper: — men i allmänhet weten Ni hwarföre? Jo, för det at det felas dem bröd:

Den Rika.

Nått så! huru kan det då felas?

Den Fattiga.

Se där, Ni rika! et af Eder misfag: Ni kânnen intet möjligheten af en sak, den Ni aldrig försökt: Den som intet har en beta bröd i sin hunger, som är utan wed och wärma i den strängaste köld, som ser sina barn hungra och frysa, och har intet til deras kläder eller föda, som oroas in i Sjålen af deras skrik och suckar, antingen han intet har något arbete, eller intet kan arbeta, den har ju ingen annan utwäg än at tigga. Han får 20 gånger Tjej, aftonen kommer, han har sielf intet ätit hela dagen, och intet har han åt hustru och barn; det sidste afslaget gör honom förtwiflad, han ser intet mera något brott, och för at slippa alla Tjej, påckar han med knifwen på strupen; hwad säger Ni om en sådan man?

Den Rika.

Han bör hänga, utan minsta nåd.

Den Fattiga.

Hänga honom! ack nej! — Det är det stenhårda folket som nekar honom, och som man aldrig hänger, men hwilka alfvarsamt nog borde straffas, om man ifrade emot hjertats fel; — En halföre hade kanske hindrat honom at begå detta brottet; och hwilken är den ömsinta och hederliga, som skulle wäl neka en usling en liten hjelp, om han wiste at han derigenom förelom en misgärning, frälste en Medborgare i Samhället, tillika med några oskyldiga, som i fall de förlorade sin Fader, sit enda stöd, skulle förgås i elände, och kanske ännu en grymmare och hårdare dödd!

Den Rika.

Men också! huru kan man ha barn, när man intet har at föda dem med? hwarföre gå och gifta sig, när man har ingen ting?

Den Fattiga.

Ack! för det jag är fattig, så wiljen Ni äfwen neka mig den wackeraste af alla Naturens känslor, at jag går emot des insticketse, at jag intet

intet skal skänka Staten och Konungen Undersåtare, som en gång kunna göra nytta; at jag skal sijn den enda glädjen, den enda trösten i all min nöd! säj då! jag ber Eder, hwem skal arbeta åt Eder? af hwem skolen Ni blifwa betienta? hwem skal plöja de fälten af hwars skörd Ni skolen lefwa? hwems blod skal rinna til Fäderneslandets försvar, om ej den fattiga skulle gista sig? när han blir det, så räknar han ofta på de rikas ädelmod, åtminstone så länge som hans barn ej kunna göra något gagn; då först behöfwer han intet andras biträde; igenom et flitigt arbete kunna de ha sin nödwändigaste utkomst, och utan at äga de rikas öfwerflöd, torde de vara långt lyckligare än de.

Den Rika.

Ja, men emedlertid lefwer man ganska uselt.

Den Fattiga.

Det är just de behöfverna, som twinga mig at ansita Er; jag behöfwer intet säga Er, som orsak til min hjelp, at jag skal be Gud för Er; det är er skyldighet som åligger Eder sjelf; mån jag bör dölja, at det Wäsendet, som är så rättwist, så godt och så wälgörande, lemna aldrig Ert bistånd och Ert hjertelag olönt, och at Edra pengar och Edra skatter, kan hända, äro den förfräckeliga profsten, hwaresten han warder Er dömandes, åtminstone, om Ni intet använda den minsta del deraf til de nödlidande.

Den Rika.

Jag tror han predikar den narren! — Jag går min wäg.

Den Fattiga.

Ack! wänta då et ögonblick! om alt hwad jag sagt intet rör Er, så öma åtminstone för Er egen wölsfärd.

Den Rika.

Låt oss höra, hwad skulle det wäl vara?

Den Fattiga.

En Hedersman, som ej bor långt ifrån den Kojan, hwars tak skyller mina plågor, och som wist intet är rik, nekar hwarken mig eller någon annan fattig et litet understöd; ja, om hans wilkor någon gång sätta honom ur stånd, at så kraftigt bispringa de olyckliga, som han gerna önsfåde, så underlåter han aldrig at vara dem nyttig, på hwad sätt som hälst, antingen igenom kloka råd, eller derigenom, at han som en wän ömar och tröstar dem, eller äfwen talar och lägger sig ut för dem, då det behöfs; tror Ni wäl Herre, at när jag wil öfwertryga denne wördnads

nadswärde mannen om min ärfänsla och mina tackfäjeller, så hindrar han mig at tala, och försäkrar at den som ger, (det må vara så litet det nånsin wil) är tusende gånger lyckligare än den som får; blott det nöjer at få tjena en, at göra en wälgärning, är den säkraste belöning; han smakar föttman deraf in i sit innersta hjerta; och detta är den enda lycksaligheten, som ifrån längre tider gjordt hans lif drägeligit, säger han; — När nu denne människowännen säger det, så tänker han det äfwen, så känner han det, och det måste wärkeligen så förhålla sig. Ni fåra Herre! som haft tusende ombyten af nöjen, har tör hända aldrig smakat detta; försök, och hwem wet, om det inter mera skulle förnöja Er, än en Ring, et Ur, en Menble, som Ni snart ledsnar wid, och i desz ställe påminna Er den glädjen, at det varit et hushåld af Man, Hustru och Barn, som Ert goda hjerta fräkt både ifrån olyckor och undergång; såg sjelf, wore en sådan tanka inter angenämare och trösterikare, än at hafwa användt stora pängar för något lappri, och tör hända ännu wärre

Den Rika.

Jag måste säga, at jag har godt tålmod, som så länge funnat afhöra all din galenskap, och alt det lofoffer du utöft om din wälgerningsman; gå nu din wäg eller . . .

Den Fattiga.

O Gud! man skal då vara så rik, för at likna en sten, och vara utan alla känslor wid sin nästas öden.

Rungörelse.

Prenumerations-Geblar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd. Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir wid Riddarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r:fl.

N:o 22 utgifwes nästa Lisdag den 29 Maji.

Stockholm, Tryckt i Humblincks Tryckeriet, 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 22.

Stockholm, den 29 Maji, 1781.

Epigramme.

Swad står i dag i Tryckfriheten?
Ar det wäl wärdt at läsa den?
Ack! slipper man då ej Poeten?
Nå! åter prosa nu igen!
— Ja, swarar en, — Kors; hur man pratar!
(Han der begrep på annan kant)
„Jag äfwen alla skrifter hatar,
„När jag ej har en dubbel slant.

Morgonen (*).

Öfversättning.

Jsamma ögonblick, som de små stjernorna, liksom rädda för den storas blåfånade, flyndade sig undan, hastade Zephis ur sin hydda, som war skyld af de måst skuggrika träd, hwars blomster wäxtade ikring hela trakten de angenämaste ångor.

Nattens swalka hade utbredt öfwer hela Naturen en prydnad och en färg, som den brännande Solen här och där hade förminskat.

Den friska och rena luften återbragte hälsa och munterhet, samt spredde i hwarje Herdinnas bröst et det gladaste lugn; — Men ack! Zephis ägde inter denna lycksaligheten; ofta bles den stilla sömnen bruten af hennes suckar, och de wärsta drömmar rubbade hennes hwila.

Alla dagar, upstigen lika med Solen, gick hon ur hyddan för at up-

(*) Insändt.

pens

penbara inför Fogens Nymfer sit hjertas tillstånd; — Et hjerta fullt af den lifligaste ömhet för den älskansvärdaste af traktens Herdar, och Herdinnan, änskönt den tåckaste af alla, war ändå osäker huruwida Damon älskade henne.

Det enda som någon gång tröstade, som lindrade hennes öde, war, at hon tyckte det Herden andades en lika köld emot hela bygdens flickor. Zephis mer än tankspridd, stadnade då wid en källa, på hvars gröna och jämna bräddar tusende de lyckligaste älskare hwilat sig, och åter tusende andra, hvars tårar blandat sig med den flytande Cristallen; — Där, lemnande sig hel och hållen til sit qwal, suckade hon: „När morgonrådnaden helt sakta uplyfter det swarta Floret, som natten utbreddt, hwad Natu- ren då är rörande och glad för et hjerta som är förnöjt, och fritt ifrån dessa olyckliga känslor! hwarföre är då intet mit lika förtjust och lika lyckligt? — Damon! det är likwäl du! som är orsaken, och du lefwer sjelf i okunnighet derom! du wet intet, du har intet kunnat gifva, at Zephis är kär i dig, och hwarföre skulle hon intet wara det? — Är här ibland alla Herdarne någon enda mera öm, mera wälgörande; någon enda med hedertligare och dygdigare själ? nej Damon, — aldrig glömmes: en glupsk warg anföll honom, och utfatt för detta wildjurets tänder, hade han redan förlorat all känsla; du såg honom adelmådige Damon! halfdöd, du kom då intet ihog at han hade warit din Fars öm, och likwäl bragte du honom blott igenom din omsorg til lifwet; du nöjde dig intet dermed; — Du skänkte honom et drägtigt får, i stället för det som wargen rifwit ihjäl.

„Det är i flera årstider jag brunnit för dig; den rika hösten, den friska wintern och den leende wären; — Damon har inga känslor; ägde han dem, så kunde ju ingen annan dela dem än jag, som tilbeder, som suckar för honom? Nej nej! han älskar intet! men är det då möjligt at wara så kall med en så öm själ. — Damon, Damon! skal jag dö af sorg, förr än du får weta hwad jag hysar i mit innersta hjerta; en hemlighet som jag aldrig borde uppenbara.”

Så beklagade Zephis sig; det talslösa Echo återförde hennes suckar ännu längre ifrån.

Damon hörde något deraf; des namn som återfallade, gaf honom en gnista af hopp, men ännu owis om sin lycka, afwaktar han säkrare tecken, förr än han wägar smickra sig.

Emedlertid öfverraskas Herdinnan af den sömnen, som så länge öfvergifvit henne; de skönaste ögon tillutas, och stråkt på det lena gräsens bädd somnar hon.

En angenäm dröm, utan tvifwel skickad af någon välgörande anda, nalkas hennes inbillning; hon ser Damon för sina knän, som vägar yppa sin kärlek och sin dyrkan; han förklarar det tusende gånger, och han får straxt det hjertat, som endast andats för at få lemna sig.

I samma ögnablick vaknar Zephis och suckar, at hela hennes lycksalighet war förswunnen som en dröm; men i det hon skådar ifring sig liksom darrande, och hennes blickar i yran leta Damon, så ser hon öfver sit hufvud en stor blomsterkrans, som fästad i trädets grenar, fastade en swalkande flugga i hennes sköt. — Redan wände hon ögonen derifrån med et slags förakt, „det är ju et offer, tänkte hon, som någon djersrare och ömre Herde än Damon tåndt för mig; — Hon wille somna ännu en gång, men något rifsande i trädets bark gjorde henne upmärksam, hon stiger up, — hon tar ännu et steg närmare til Eken, hon läser sit och Damons namn inbundit, — då först märker hon at hennes egen Herde brinner af samma låga.

I första glädjen tar hon blomsterkransen, hon wet intet wist, om hon skal smycka sig dermed, men omsider knyter hon den in i sina hår.

Damon twiflar nu ej längre om den sällhet han förut knapt vågade föreställa sig; han hade gömt sig bakom en Sirenhäck, för at wänta tills Zephis wakenade; nu flyger han til Herdinnans fötter, den Herdinnan, som så får sin dröm besannad.

Damon hade förtjent bannor för sin blygsamhet och sina tyfsta suckar, men Zephis hade ej lärt at bannas; de återwände båda til hyddan, mera nöjda och sälla, än de om morgonen hade gått derifrån.

Camelen och den Puckelryggiga.

Den första Camelen som fångades i Bactrianska skogarne, drog hela Asiens ögon och förundran til sig; — Somliga måtte djurets höjd, andra skattade dess styrka; — En som aldrig hade smakat wänskapens och frihetens utan slafweriets sötna, berömde blott dess spaka och underdåniga wäsende; en girig åter fant, at Camelen hwarcken åt eller drack stort; men en Puckelryggig, som kom i det samma, ropade: „An mina wår

„wänner! hafwen Ni förgåtit hans största egenfkap, så märken då den
 „wackra höjden hwarmed des rygg af Naturen är beprydd. — Hwad
 „blir icke hela des skapnad ädel och lysande derigenom?

Det är på det sättet, som menniskor aldrig värdera hos sina likar
 andra egenfkap, goda eller onda, än dem de helfwa hafwa, eller så-
 dane som äro dem nyttiga.

Tankar af gamla och nya Philosopher.

De förnåma sätta hela sin lycksalighet deri, at bygga Palais, hugga ut
 Alleer, anrätta de präktigaste Feter, låta watinet springa några al-
 nar i wädret, förgylla Rum, Meubler och Equipager, men at bidraga
 til sin nästas lycka, at göra et sinne förnöjdt och et hjerta gladt, at trö-
 sta, at understödja den olyckliga, se så länge sträcker aldrig deras nyf-
 kenhet sig.

At först granska och erkänna förtjensten, och sedan belöna den, äro
 twenne så betydliga egenfkap, at de sällan eller aldrig träffas hos de stora.

Det största lofoffer för Jordanes Herrar äro deras gerningar, och
 det bör wara tusende gånger angenämre at höra sig uphöjas och be-
 römmas af sit folk, än af sina Poeter.

Man fruktar alt, som en swag och dödlig manniska, och man be-
 går alt, liksom man wore odödlig.

Rungörelse.

Prenumerations-Sedlar med Auctors namn och Sigill erhållas emot En Riksd.
 Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir
 wid Riddarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 rsk.

No 23 utgifwes nästa Fredag den 1 Junii.

Stockholm, Tryckt i Humblinska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 23.

Stockholm, den 1 Junii, 1781.

Insändt.

Under de sista åren jag war i tjenst, har jag gjort Militairiska samlingar, aldrig af Xenophons eller von Quantens Krigs-böcker, utan af Moderna habila Officerares Ordres innom Regimenterna i exercice, disciplin och Oeconomie, aldeles intet i affigt at lära, utan blott af nyfikenhet; min Principe har altid varit den, at i en så dyr metie kan ingen lycka göras utan at vara straxt fullkomlig. — At börja med Fenzdrick, Lieutenant etc. har i mit tycke altid varit en ganska olycklig häfd; men aldrig någon naturlig eller grundad billighet; twärtom borde man i sina bästa och yngsta år börja med General, och gå så steg för steg tillbaka, wid 20 års ålder kunde man likwål vara Öfwerste; wid 25 år Öfwerste-Lieutenant, och så gradatim, at 40 år gammal (om så hög ålder borde tillåtas) kunde man med tämmelig heder sluta som Fenzdrick; — Till Generals-Ämbetet fordras ju som jag begriper, en wis präsention, et godt bord, Adjutanter, Betjening, Equipager och Hestar, alt beqvåmligheter hörande til den åldern; — At bära Fanan i blåswäder, fordras nästan intet annat än krafter, egenkaper i den sattare åldern.

Jag kommer tillbaka, där jag började, — med et ord, jag har samlingar som jag nu mera aldeles intet behöfwer, och som jag nog will communicera med alla Armeer.

Af den hisseliga mängd på Tyska Språket (*) wil jag först i Öfversättning uppgifwa et Formulair til Wårfnings-Ordres för en Lieutenant,

(*) Skada, at jag ej kan upgifwa hwarken Officerarens namn eller årtalen, men jag har antedning at tro, det Regimentet städt i Catzenellenbogen och blifwit emfider reducerat.

nant, kan hända jag' bedrager mig, som nu intet känner de nyaste reglorna, men jag tror at det är System deri, at aldraförst äga folk eller recruter, för än man kan disciplinera, och exercera; — desutom wisas dessa Ordres i min tanka en precision, at ej inblanda onödiga saker, en ungdom och en kundskap ofskickliga ifrån Militair du Siecle, hwilka ej böra försummas en minut at utspridas; ehuru de ej äro dicterade för våra Garnisons-Regementen, som följa så olika principer, och hwilka ej i någon enda del här af kunna igenkännas. Men igenom sådana uppgifter, som gifwa tillfälle til Reflexioner, förfalla så småningom gamla wanor och fördomar; — man må granska huru man behagar, så är alltid 3:de puncten i Formulair et Maître-stycke, och den Chef för et Regimente som följer den, paraderar säkert bäst. — Kan man wäl begära större nytta? — Om Utgifwaren så behagar, skola flera efter hand infickas i ätskilliga grenar af Krigs-Wetenskapen (**).

de Pauvrehelm.

Formulair

Til Wårfnings-Ordres för Lieutenanten N. N.

1:0 I morgon efter Wakt-Paraden samlar Herr Lieutenanten sig helt allena i full Uniform framför Chefens Qwarter, at derifrån antråda den anbefalta Wårfnings-Marchen.

2:0 Som Compagnie Cheferna nu ej äro stadda wid pengar, och Regements-Cassan har fournerat Hennes Måde Öfwerstinnans och våra Fruars Garde de Robes, så åligger det Herr Lieutenanten at anskaffa godt och dugtigt folk på Credit, hwilken så mycket mindre kan falla, som et tillräckeligt antal tryckta och wäl graverade Capitulations Sedlar med namn och Regementets stora Sigill inunder, lemnas til Herr Lieutenantens egen fria och omedelbara disposition; wore ganska wäl om Herr Lieutenanten så kunde uphöja och berömma Regementets nu warande anstalter och kloka Författningar, at de som wilja engagera sig, betalte något wist för den hedern, samt det lyckliga lifwet de komma at lefwa, hwilka pengars riktiga afsewerande Herr Lieutenanten wid återkomsten kunde införa en Krigs-rätt uppgifwa och beswärja.

3:0 Recruterne skola wara af den beskaffenhet som följer: — Långden ifrån

3 til

(**) Att för gerna, blott intet något Skaldeqwåde Wålborne Herr de Pauvrehelm, charactern skal jag wid tillfälle äfwen utbe mig at så weta, i fall här blir någon widare Correspondance. Utgifwaren.

3 til 4 alnar; skulle den vara några tum öfver, skadar wäl intet, dock undwises det så mycket som görligt är, i anseende dertill, at Ledets jämnhet förloras, ungdomen ifrån 15 til 25 år, lifwet smalt som en widja, men lären tjocka dock proportionerliga, och små fötter (i anseende til skona som eljest fölle för dyra), en helt låg panna eller snarare ingen; om det är möjligt, svart hår, som bde vara ganska tjockt, pånslade swarta ögonbryn, stora, mycket stora ögon, hålst mörkblå; näsan, som eleverar sig noblement, och framför alt et fint skinn och en hwit hy, hwarpå en beswuren Fältstårs attest tages, at han hwarken haft eller nånsin kan få Kopparna; om någon tand längst bort i munnen är massåten, kan passera, men det accorderas, at tändren framtil åro hwita och reguliera; hwad drönen angår, så tar Herr Lieut. mina egna til modell; ty utom deras hygglighet, mit samwete som Domare, och 3000 R. dr Hamburger Banco, hade jag wäl aldrig slumpat til Premier-Major. — För at ännu mera facilitera Wårnningen, behöfwer Recruten, blott han har den besalta figuren, aldrig upwisa något Präst-besked, som det öfwen är ganska onödigt at efterfråga, om han är rydd ifrån Stockhus, eller bortförd ifrån något annat Regimente, han må öfwen ha hwilken Chronisk sjukdom som hålst, blott (som jag åter igen nödgas påminna) at han har figuren.

4:0 Gifsta Karlar så ej antagas utom i det fallet, at deras hustrur äro extraordinairt sköna. (Förträfflich hübsche, står i originalen.)

5:0 I synnerhet åligger det Herr Lieut. at antaga sådana, som samma dag de swärja Fanan, taga Permission til nästa Månstring; NB. General Månstring, ty eljest ligga de Regimentet och Compagnie: Cheferne til last.

6:0 Wid answar lagar Hr. Lieuten. så, at några rika Borgar: Söner, Handelsbetjenter eller Bönder, som åga hemman tvingas (likwäl med goda) at taga Wårnning, då de sednare igenom mellangift af hemmanet och de förre igenom en summa pengar så lösa ut sig wid framkomsten.

7:0 Jungen antages under 8 års Capitalation, och gifwes honom på handen 2 Tyska Dal., dels för at encouragera honom, dels för at wisa det man ej är så nogråknad om pengar, det öfriga, om han kan betinga sig något mera, får han altid af Comp. Chefen sjelf, hålst när han ännu ökar et war år på sin Capitalation; hwad Lifsuppehållet under den tiden angår för honom, så föranstaltas, at han igenom arbete elsker hålst annan industrie förskaffar sig det; ingen swälter ändå ihjäl.

8:0 Recruterne böra vara wid Regimentet astone för Månstringsdagen, dock intet förr, ty då skulle de liksom exerceras, beklådas och njuta af löning,

löning, hwilket såsom både owantligt och kostsammt bör undwiskas.
 9:0 Alla de som på wägen under transporten skulle rymma eller dö,
 blifwa af Herr Lieutenanten årsatta til Compagnie-Cheferna, så wida or-
 saken möjliggen ej kan wara annan, än desß egna oföräteliga och straff-
 wärda försummelse.

10:0 Som Herr Lieutenanten har den wansliga Kronans lön oafkortad
 under sit Commando, så kunna hwarcken Öfwersten eller Compagnie Ch:
 ferna tillägga någon widare gratification, dock försäkra de härigenom, at
 den nit, den förfarenhet, och framför alt den hushållning härigenom ä-
 dagalägges, skal lända längre fram (om det så passar sig) til recom-
 mendation, samt at ingen under Herr Lieutenants fränwäro skal rub-
 ba desß Rammare och saker (som altid blir en ganfka reel winst; då åter
 på andra sidan, Herr Lieut. befallles (så kårt det honom wara må, at
 undwika det straff som Subordinations-lagarne utan all nåd dictera), at
 ställa sig desßa Regements-Ordres til nogaste esterrättelse.

Don * * * *
 Wohl bestalter Major.

Kungörelse.

Prenumerations-Geblar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd.
 Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schilde, i hvars Contoir
 wid Riddarhustorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 riksd.
 I samma Contoir finnes til salu: Påfwen Clemens XIV. Ganganelli Beswerne,
 för 5 þ. 8 riksd. Stockholms Magazin för år 1780, 1 Riksd. 16 þ. Alnanders
 theol. Bibliothek, complet, 1 Riksd. 32 þ. Gezeli Biographiska Lexicon, 3 Delar,
 2 Riksd. Föreläsningar i Hebraiska Språket, 5 þ. Sw. Theol. Sällskapets Skrif-
 ter. Vol. III. St. 1. är nu färdigt at complet utgifwas. Påfwen finnes derstädes:
 den Dygdiga Slägten, Roman, 10 þ. En Swenskt Acteurs Beswerne, 4 þ. Den för-
 bättrade Procentaren, 6 þ. Dittl. Handl. i Plomgrenska Concurssaken, 5 þ.

N:o 24 utgifwes nästa Tidag den 5 Junii.

Stockholm, Tryckt i Kumblinska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 24.

Stockholm, den 5 Junii 1781.

Utdrag utur Dictionnaire Social.

„Sag Kommer nog ihog den tiden, då jag trodde Människo-slågtet i
„allmänhet wara bättre än det är. — För hända har jag nu kom-
„mit därhån, at tro det wara mera fördärswadt än det wärfeligen är.
„Med alt, denna sista ideen är kanske äfwen så öfwerdrifwen, så falsk,
„som den förwa: Men åtminstone har den intet samma olägenheter; man
„lär medgifwa mig, at den som tror sina likar för wäl, är snarare ut-
„satt för at bedragas, än den som misstror dem. Kan hända äfwen (in-
„wänder man) det fördärswet Ni påbördar Människo-slågtet, här-
„leder sig endast och allenast ifrån edert egit; ja wäl; jag medgif-
„wer det, blott man ej nekar i och med det samma, at sällskaper och
„efterdömen af menniskorna så förändrat mig, och at detta är orsaken
„hwarföre jag liknar dem. Det finnas folk, som man hwar dag får
„göra nya tjenester, om de skola påminna sig de gamla, och hwaraf de-
„ras årkänsla kan bli upwäkt. Man skrifer utan återwändo, at det fins
„så litet wälgörare i werlden: men detta skrifer skulle utan twiswel up-
„höra, om man gaf den minsta upmärksamhet på den oräkneliga mängd
„otacksamma, som wimlar i Samhället. Jag tar et ögnablick det för
„gifwit, at denna otacksamheten, så allmän och stötande den är, ej gör
„en bra Karl misnöjd, eller afwänder honom ifrån den wackra böjelsen,
„at göra dem gode, som behöfwa hans hjelp. Men huru kan man ut-
„härda emot de usla och låga själar, som, intet nöjda med at förakta
„wälgerningen, nyttja de nedrigaste medel, de swartaste skuggor, at för-
„olämpa sin wälgärningsman, och om det wore möjligt, at förringa ho-
„nom i hela werldens ögon, emot det folket, med hwilket man ej hafte
„det

„det minsta at beställa, om man ej varit medlidande emot dem; som al-
 „drig tänkt göra Er det minsta onda, om Ni sjelf intet tänkt aldrasörst
 „at göra dem godt. — Den första Tjensten emot dem tycks göra Er
 „til deras skattskyldige. Det Ni en gång gjordt, räknas för aldeles in-
 „tet, så framt Ni intet dageligen gör om det; nekaf Ni dem blott et enda
 „af alt hwad de påcka på, det må stå i eder magt eller intet, de glöm-
 „ma allt det öfriga, och tro sig stå i ingen förbindelse. — I går war
 „Ni en Gud, i dag et Willdjur; man är intet skyldig Er det minsta;
 „tvårtom, man tror sig vara privilegerad at förtala Er, at måla Er
 „med de swartaste färgor; man tänker blott at hundrafalt hämnas det
 „förrolåmandet man tycker sig lidit derigenom, at Ni ej hwar minut
 „stätt tillreds, at fullgöra deras obilliga begär. Säg mig nu efter alt
 „detta, hwilken förnuftig bör efterstråwa at förbinda sig menniskor,
 „och ställa sig til et mål för all deras ondskap och bitterhet just derige-
 „nom, at man tjénar dem. Jag wil tro at här nog finnas de, som al-
 „drig tjéna en med fri wilja, äfwen andre, som weta at erkänna en
 „gjord tjenst, men om alla dessa antal wore äfwen så stort, som det
 „werkeligen är litet, så blir det ändå alltid en sanning, at felet ligger
 „måst hos de senare, ehuru de föras upförande i wist fall kunde tad-
 „las. Jag medger, at den så kallade Wälgerningsmannan intet kändt
 „eller ock försummat sättet, hwarigenom man gör sin tjenst så behag-
 „lig; men hwarföre tog den andra emot den, då det stod i hans fria
 „wilja at säga nej? hwarföre förnedrade han sig så långt, at han bör-
 „de sätta sig i förbindelse emot den som han ej aktade, och som han
 „i sit samwete ej kunde akta? — War det för at ännu göra sig me-
 „ra föraktlig, bedraga igenom smicker, just då man ärnar wedergålla
 „med den swartaste otacksamhet? — Huru det är, så hysar jag ingen
 „annan tanka hörom än denna: om man i allmänhet ägde mera försik-
 „tighet, mera granlagenhet, at wälja dem man wille göra godt, så skul-
 „le antalet af otacksamma vara hälften mindre, utan at det skulle mär-
 „kas brist på wälgörare. Min största plåga af hela lifwet är ändå
 „den, at i hwarit ögnablick höra olyckliga storpratare, som äga den be-
 „synnerliga gåfwan, at djupsinnigt afhandla hjertats egenskaper, om
 „ädelmod, dygd, och storhet i Sjålen; de gifwa sig så mycken möda,
 „de använda så lång tid, at tala lärdt om alla dessa wackra saker, at
 „de förlora både styrka och lust at utöfwa dem; lika wisja Pietister,
 som

„som tala så wäl om Gud, och handla så illa med menniskor; hwars
 „bewis om Christendomens nytta och höghet äro så öfwerlygande, och
 „hwars hemseder äro ännu mera förargande.

„Det är ofta af den största nytta at tala hårda sanningar; om det
 „intet gör mennisko-slågtet bättre, så gör det dem mindre fruktansvärdt;
 „det är redan en stor sak. Detta skälet allena tror jag borde göra till-
 „fylllest, at öfwerse med mina bittra förebräelser.

„Ni Dödelige! sägen mig, jag ber Er, hwarföre Ni hafwen bygt
 „Samhället? Hwad för förd hafwen Ni wäl hämtat af et sådant up-
 „tåg? Ni ären då utan twifwel blesne bättre, mycket mildare, mycket
 „sedigare? Jag wet at Ni wiljen man skal tro det; men weten Ni wäl,
 „at det är just det som lägger i dagen edert fördärf, at Ni igenom
 „skrymtan och bedrägerier öfen alla edra andra swagheter. — Nej! till-
 „stån då upriktigt, at Ni hafwen lemnat skogar och ödemarker, at Ni
 „trädt i Samhället blott för at plåga, at sönderslita eder med ännu me-
 „ra beqwämthet, med ännu mera säkerhet, och med ännu mera grym-
 „het. Ni hafwen nalkas hwarannan blott i affigt, för at wara så myc-
 „ket säkrare om edart rof, för at finna medel och utwägar at rätt ut-
 „grunda egenskapen af alt det onda Ni beslutat åstadkomma.

„Ni hafwen sammanskrifwit Lagar för ingen annan orsak, än at
 „öfaga det nöjet at öfwertråda dem, och wara brottliga med mindre sa-
 „ra; ty huru det är, lät oss tala så kallfinnigt man nånsin kan, dessa
 „Lagar och Förordningar, hwars nytta man så skryter af, blifwa de in-
 „ter dageligen sköflade af de mågtiga utan minsta åtal? tjena de dem in-
 „ter som et wapen at undertrycka de swagare? när så är, är det intet
 „helt naturligt at tänka, det Lagarne igenom deras lätta misbruk tjena
 „endast at öka de förras tyranni, och de senares uselhet? Ni hafwen
 „aldrig afstådt ifrån den bedröfweliga förmån, at iubördes skada eder,
 „utan för at kunna ännu säkrare sätta dolken i hwarandras bröst, för
 „at göra Edra hugg mera dolda och mera säkra.

„I sanning är det ganska olyckligt, at den wisa igenom menniskors
 „sällskap endast kan komma så långt, at intet hata dem, at intet i all-
 „mänhet förakta dem, at beklaga somliga, at älska några få, at hög-
 „akta någon enda, och at ej bry sig om alla de andra.

Någon af mina Läsare torde wäl påstå, at blott en mjåltssjuk, en
 Ni

Misanthrope kan tala så, — alt för gerna, jag medger det; men nek-
ken mig ej eller, at han talt förnuftigt.

Contrefajaren.

En Contrefajare, som ej målade andra än Fruntimmers Portraiter,
och det i en förunderlig likhet, gjorde derigenom de fula, eller
dem naturen hade nekaf några behagligheter, ganska missnöjda, då tvärt-
om Skönheterna woro aldeles tillfredsställda.

Denna Contrefajaren, det är: Sanningen; de wackra Damer-
na äro de wisa, som wilja höra den, så wida den alltid har sina
stora förmoner; de fula och stygga äro denna werldens elaka och så-
kunniga menniskor, hwilka Sanningen aldrig behagat.

Billet

Ifrån Hennes Måds Kammar-Jungfru til Fröken i Suset.

Den gamla Gumman war här och staeck mig Brefsuett i hand ifrån gam-
la rika Bruks-Patron, som här innelykt följer; ack! hwad Fröken
må tro! jag war brydd, ty Er Far kom in i det samma, men til all ly-
cka hade Gubben intet glasögona med sig, utan jag inbillade honom, det
war litet ihoplagd Cammarduk, hwilken jag fått som prof; jag måtte
säga, at jag på Frökens wagnar bannade up Gumman, som intet brukar
förre försiktighet; nej, tacka wil jag den andra Gumman, som blef död ifsol,
hon war långt slugare; jag kan intet komma sjelf, för Ni förstår wäl, at Hen-
nes Måd sitter nu wid Toilettten, och sedan jag släppt in Jendricken, Er Bruks-
Patrons Son, så måste jag sitta här på wakt; ack! hwad Fröken i så unga
år är stadgad och bestedlig, som hyggar sig til alderdomen; och hwad Er Fru
Mor är öm och god, som wil wårda sig och se ungdomen til gods.

Rungörelse.

Prenumerations Sedlar med Auctors namn, och Sigill erhålles emot En Riksd.
Specie för 100:de Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir
wid Riddarhusstorget dese Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r:st.

N:o 25 utgives nästa Fredag den 8 Junii.

Stockholm, Tryckt i Rumblinstra Tryckeriet, 1781.